

Legfelsőbb Bíróság Kfv. 35.015/2010/6.

Társasági adó és osztalékadó

Kfv. I.35.015/2010/6. szám

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Budai Béla ügyvéd által képviselt (felperes címe) felperesnek a dr. Fülöp Dezső jogtanácsos által képviselt Adó-és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály Közép-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály alperes ellen mulasztási bírság ügyében hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Bíróságon 11. K.30.561/2009. számon indított és ugyanezen bíróság 2009. szeptember 29-én kelt 11. K.30.561/2009/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperes részéről 6. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 11. K.30.561/2009/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 26.300 (huszonhatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

Az első fokú adóhatóság a felperest az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 172. § (12) bekezdése alapján 438.000 Ft mulasztási bírság megfizetésére kötelezte, mert a felperes a társasági adóelőleg kiegészítési kötelezettségét 2007. december 20-i esedékességgel csak 11%-osan teljesítette. A bírság összegét a maximális 20% helyett 6%-os mértékben állapította meg. Az alperes 2898835553 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében részben arra hivatkozott, hogy az egynapos késedelmére figyelemmel a bírság mértéke eltúlzott, jóhiszeműen bízott a banki megterhelésben. Kereset-kiegészítésében már arra hivatkozott, hogy mulasztási bírság csak ott alkalmazható, ahol nincs bevallási kötelezettség.

Az első fokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (továbbiakban Tao. tv.) 26. § (10) bekezdése és az Art. 172. § (10) bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy a mulasztási bírság kiszabására sor kerülhet, ha az adóalany az adóévi várható adó összegét 90%-os mértékben nem fizette meg, függetlenül attól, hogy adott társasági adóelőleg-kiegészítés összegéről a tárgyév utolsó hónapja 20. napjáig bevallást benyújtotta-e. A törvényalkotó mulasztási bírság kiszabásának lehetőségét az adóelőleg évi adóösszegének 90%-os mértékű meg nem fizetésére rendelte alkalmazni.

Az Art. 172. § (18) bekezdése és a Pp. 339/B. §-a alapján megállapította, hogy az alperes mérlegelési jogkörben hozott határozata a jogszabályoknak megfelel. Nem osztotta a

felperesnek az egy napi, illetve 48 napi késedelemmel kapcsolatos okfejtését. Nem osztotta a felperes azon hivatkozását sem, hogy az adott helyzetben tőle elvárható magatartással járt el, amikor abban bízott, hogy számlája megterhelése az utolsó napon történik meg.

Hivatkozott arra is, hogy a bevallás elmaradását az Art. 172. § c) pontja is mulasztási bírság alkalmazásával rendeli szankcionálni.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve annak, valamint az adóhatóság határozatainak hatályon kívül helyezését. Utalt arra, hogy az első fokú bíróság tévesen jelölte meg az alkalmazandó jogszabályokat. Érdemben arra hivatkozott, hogy a társasági adó tekintetében megszűnt a mulasztási bírság kiszabásának lehetősége, ez csak ott maradt meg, ahol az Art. nem ír elő bevallási kötelezettséget. Az egy napi késedelemre tekintettel mellőzni kellett volna a mulasztási bírság kiszabását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta azzal, hogy a felperes összemosza az adózó bevallási kötelezettségét és kiegészítési kötelezettségét. Ez két külön kötelezettség, önálló szankcionálás lehetőségével. A mellőzés feltételei nem álltak fenn.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság egyetért a felperessel abban, hogy az első fokú bíróság hibásan jelölte meg az ügyben alkalmazandó jogszabályhelyek bekezdéseinek számát. A perben a felperes 2007. december 20. napjáig teljesítendő társasági adóelőleg-kiegészítési kötelezettségének elbírálása volt, így az ekkor, és nem a 2008. január 1-jétől hatályos jogszabályokat kellett alkalmazni. A perbeli ügyben az Art. 172. § (8) és (12) bekezdését és nem a (12) és (18) bekezdését kellett alkalmazni. Mivel azonban a jogszabályok szövege változatlan és lényegében a jogszabály módosítása során csak átszámozásra került sor, ezért a Legfelsőbb Bíróság ezen eljárási hibát nem tekintette az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatásnak. Az első fokú bíróság az Art. 172. § c) pontjára hivatkozott, amely helyesen 172. § (1) bekezdés c) pontja.

A Legfelsőbb Bíróság a fentiekben kifejtettek mellett az első fokú bíróság ítéletét érdemben helytállónak minősítette. A Tao. tv. 26. § (10) bekezdése értelmében a kettős könyvvitelt vezető belföldi illetőségű adózónak és a külföldi vállalkozónak az adóelőleget az adóévben az adóévi várható fizetendő adó összegére ki kell egészítenie. E kötelezettség teljesítésének határideje az Art. 2. számú melléklet I/3/A/b. pontja alapján az adóév december 20. napja. Az Art. 172. § (8) bekezdése alapján, ha az adózó esedékességig az adóévi várható adó összegét - figyelemmel az adóév során megfizetett előleg összegére is - nem fizette meg, legalább 90%-os mértékben, a befizetett adóelőleg és az adó 90%-ának különbözete után 20%-ig terjedő mulasztási bírságot fizet.

A felperes által hivatkozott adóbevallással kapcsolatban az Art. 1. számú melléklet I/B/2/c. pontja értelmében a társasági adóelőleg-kiegészítés összegéről a tárgyév utolsó hónapjának 20. napjáig kell bevallást tennie.

A bevallási kötelezettség és a feltöltési kötelezettség jogi természetével és elválasztásával kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság Kfv. V.35.029/2009/4. sorszámú ítélete részletesen, elvi élel fejtette ki álláspontját. Ezen ítéletben kifejtettekkel jelen tanács mindenben egyetért, így a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény 29. § b) pontjára figyelemmel jogegységi eljárás kezdeményezésének sincs helye.

A fentebb hivatkozott ítélet jelen perre is irányadó lényege, hogy az adóhatóságnak a feltöltési kötelezettség ellenőrzésénél nem azt kell vizsgálnia, hogy az adózó eleget tett-e bevallási kötelezettségének, hanem, hogy teljesítette-e társasági adóelőleg kiegészítés fizetési kötelezettségét december 20-áig legalább 90 %-ban. A feltöltési kötelezettség független attól, hogy az adózó teljesítette-e bevallási kötelezettségét, és ha igen, azon

milyen összeget szerepeltetett. A társasági adóelőleg bevallási kötelezettség teljesítése nem helyettesíti, és nem pótolja a társasági adóelőleg-kiegészítési kötelezettséget.

Az első fokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az adózó bevallási kötelezettség és a társasági adóelőleg feltöltési kötelezettsége két, külön-külön meghatározott adókötelezettség, amelyet az Art. is külön-külön szankcionál. Így a felperes által hivatkozott bevallási kötelezettség teljesítése, vagy annak elmulasztása a mulasztási bírság szempontjából nincs kihatással a felperesi adózó társasági adóelőleg feltöltési kötelezettségének teljesítésére és annak szankcionálására.

A perben megállapítható volt, hogy a felperes határidőig a társasági adóelőleg-kiegészítési kötelezettségének nem tett eleget függetlenül attól, hogy ezzel kapcsolatban tett-e bevallási kötelezettséget vagy sem; ez utóbbi vizsgálata nem volt a per tárgya.

A mulasztási bírság összegével kapcsolatban az első fokú bíróság helyesen vizsgálta és mérlegelte az Art. 172. § (12) bekezdésében, illetve a Pp. 339/B. §-ában foglaltakat. Az adóhatóság is megfelelően mérlegelte a körülményeket, ezen mérlegelés a határozat indokolásából is megállapítható. A Legfelsőbb Bíróság sem találta különlegesen méltányolható körülménynek, hogy a felperes abban bízott, hogy pénzügye a határidő utolsó napján teljesíteni fogja bankszámlája megterhelését.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság az első fokú bíróság ítéletét - a jogszabályhelyek helyes megjelölése mellett - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati perköltségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a pervesztes felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni.

Budapest, 2010. május 27.

Dr. Madarász Gabriella sk. tanácselnök, Dr. Hajnal Péter sk. előadó bíró, Dr. Darák Péter sk. bíró